

[Morten Lange.]

vi har en skæv udvikling i vores valutabalance. Det var naturligvis det, regeringen skulle se på, hvis den var klog, og hvis den handlede ret, men i stedet for fortsætter den med den simple løsning, fortsætter med en finanspolitisk løsning og vender den fortrinnsvis mod lønmodtagerne.

Der er gjort en del bemærkninger her i dag, men de har ikke i væsentlig grad ændret det indtryk af regeringens politik, jeg her har fået frem. Økonomiministeren holdt jo en nydelig indledningstale. Jeg følte trang til at karakterisere den som et uddrag af en ældre økonomisk lærebog, et uddrag beregnet for realklassen, så vi kunne forstå det. Det kunne vi sådan set også nok, men det må sagligt bemærkes, at han stillede dog en lidt større forbrugsstigning i udsigt, end statsministeren gjorde forleden; så hans lærebog er altså blevet regnet lidt om, siden den skulle populariseres for os i dag. Men det, jeg har følt trang til at spørge ministeren om, er, om han virkelig mener, at den gammeldags finanspolitiske løsning, han ensidigt hæfter sig ved i dag, virkelig er løsningen på Danmarks problemer, på valutabalance, eksport, handelsunderskud osv. Jeg synes ikke, disse løsninger har noget i sig, der peger fremad.

Hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at der var blevet forhandlet meget i udvalget, og det skal da sandelig siges at være rigtigt, at der blev forhandlet meget, og der blev forhandlet sent. Vi havde såmænd i og for sig somme tider indtrykket af, at hvis vi ikke havde haft ministre i det udvalg, er det muligt, der var kommet noget ud af forhandlingerne; ja, måske også, hvis vi ikke havde haft radikale medlemmer. Hvorom alting er: ministrene kom med deres opskrifter, som var skrevet af efter økonomiministerens gamle lærebog, der var ikke et komma forskel, og der kunne intet rettes, og der var i realiteten ikke forhandlinger. Vi fik oplysninger frem, vi blev klogere, men vi blev væsentlig klogere i retning af, at det politiske oplæg, vi var startet ud fra, var et rigtigt oplæg. Det var bare skade, at vi ikke kunne overbevise regeringens medlemmer også.

Men stillingen her i dag er naturligvis heller ikke blevet i mindste måde forbedret

ved, at hr. Haunstrup Clemmensen og de øvrige ordførere for regeringspartierne taler os mildt til og kort sagt prøver på at gyde olie på vandet. De dækker derigennem slet ikke over, at de helt dækker økonomiministerens og regeringens stillingtagen ind, nemlig at der kan ikke forhandles om noget som helst ud over de to små tørv, man har stillet os i udsigt.

Man må være klar over — det vil jeg runde af med til slut — at baggrunden for denne debat er naturligvis arbejdspladsernes reaktion på regeringens finanspolitik. Men det må være klart, at denne uro har en langt bredere basis end blot modstand mod denne finanspolitik. Regeringens totale mangel på indføling med arbejdspladsproblemerne kan ikke undgå at forstærke virkningen af det gammeldags kapitalistiske system. En mere rimelig finanspolitik og hertil svarende bedre økonomisk fordeling er kun en af forudsætningerne for et bedre klima. Hvis heller ikke dette opfyldes, kan der meget let opstå så dybe lavtryk på arbejdspladserne, at det bliver til stormcentre, der blæser alle regeringens finanspolitiske beregninger over ende i en berettiget protest. Virkningerne kan blive særdeles generende.

Oppositionen har vist sin forhandlingsvilje og har stillet forslag, mange forslag og mange alternative forslag, og hele tiden har svaret i realiteten været et absolut og klart regeringsnej. Det har været afvekslende brutalt og venligt, men lige klart. Hvis det virkelig er regeringens sidste ord i sagen, anser jeg en fortsat udvalgsbehandling af vore forslag for at være spild af tid. Vi må have helt klart at vide, om forhandlingsrammen kun er den, vi hørte om under 21 mands udvalgets natmanøvre, en skattekompensation til kildeskatteklemte pensionister. Skal lønmodtagerne med andre ord betale hele henstandsydelsen til B-skatteyderne, og tror regeringen virkelig, at den stramme finanspolitiske holdning effektivt vil forbedre valutabalancen — så er de i hvert fald stærke i troen — og har regeringen kun den slags grove metoder til at forbedre eksportens vilkår? Vil regeringen virkelig løbe den risiko, det er at lægge hele valutabalancens pres på lønmodtagerne, eller vil den benytte den sidste chance til at